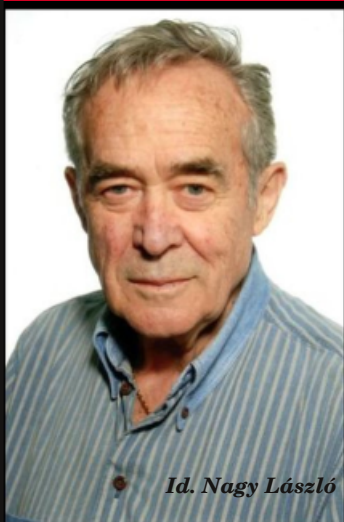

IN MEMORIAM

Id. Nagy László

Életének 81. évében tragikus hirtelenséggel, autóbalesetben elhunyt id. Nagy László nyugdíjas kisiparos, aranykoszorús mester. Kecskeméten született 1935. május 10-én. Iskoláit szülővárosában végezte, azután nagyapja és édesapja mesterségét folytatta. Az államosítás miatt 1954-től az Autójavító KTSZ-nél dolgozott, 22 évesen a cég legfiatalabb részlegvezetője lett. Később önálló ipart vállalt, többek között gépjárművek dugattyúit gyártotta. Kiemelt beszállítója lett az Ikarusnak, a Kismotor és Gépgyárnak és a SZIM-nek is. Évtizedeken át részt vett a szakmunkás és szakközépiskolás tanulók gyakorlati képzésében. A KIOSZ adóközösség elnöki tisztét társadalmi munkában 22 évig töltötte be, 18 évig a mestervizsga-bizottság elnöke volt. Szakmai munkásságáért számos elismerést kapott: Kiváló kisiparos, miniszterelnöki kitüntetés, aranykoszorús mester.

Id. Nagy László

VALLOMÁSOK

Dr. Iványosi Szabó András geológus

70 éves dr. Iványosi Szabó András geológus, a Kiskunsági Nemzeti Park korábbi igazgatója. Eichendorfban született 1945. június 30-án. Általános és középiskoláit Kecskeméten végezte. 1968-ban Szegeden, a JATE-n geológus és középiskolai földrajz szakos tanár diplomát szerzett, 1984-ben doktori disszertációját is ott védte meg. Egyetemi diplomája átvétele után egy évig a Magyar Állami Földtani Intézetben dolgozott. 1969-ben költözött vissza Kecskemétre. Két évig a Duna-Tisza-közi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet tudományos segédmunkatársa, majd a KSH csoportvezetője volt. 1975-től – alapító tagként – több mint 30 évig a Kiskunsági Nemzeti Park Igazgatóságának munkatársa: előbb a KNP földtudományi felügyelője, azután igazgató-

helyettes-főmérnöke volt, míg 1991-től 1997-ig és 2005-ben az igazgatói feladatokat is ellátta.

A rendszerváltás óta a kecskeméti közélet aktív szereplője. 1990 és 1994, illetve 2006 és 2010 között Máriaváros önkormányzati képviselője volt. Ez utóbbi ciklusban megválasztották Kecskemét Megyei Jogú Város alpolgármesterévé. Ugyancsak 1990 óta vesz részt a közgyűlés különböző bizottságainak munkájában, a Városrendezési és Városüzemeltetési Bizottságnak jelenleg is tagja.

Több civil szervezet vezetésében tevékenykedik, így például a TIT megyei szervezetének elnökhelyettese, a Magyarhoni Földtani Társulat és a Magyar Természettudományi Társulat tagja. A Kiskunsági Nemzeti Park Alapítvány kuratóriumának elnökeként több évtizedes természet-

védelmi tapasztalataira építhet. Emellett különösen az Európa Jövője Egyesület és a Bács-Kiskun Megyei Könyvtárért Alapítvány működésének első éveiben közösen elért eredményekre büszke.

Szakmai és közéleti munkáját számos elismeréssel jutalmazták: Magyarhoni Földtani Társulat emlékgyűrűje (1994); Kecskemét Város Környezetvédelméért Díj (1997), Bács-Kiskun Megye Tudományos Díja (1998), Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztje (2004), Kada Elek-díj (2011), Pro Natura díj (2012).

Folytatás az 5. oldalon

Dr. Iványosi Szabó András

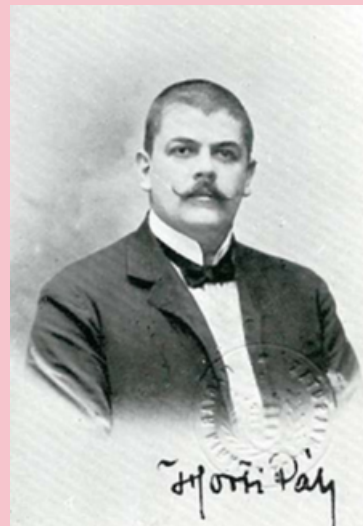
A magyar szecesszió mestere

150 éve, 1865. június 18-án Pesten született Horti Pál festő- és iparművész. A budapest-belvárosi realiskola hat osztályának elvégzése után, 1881-ben a Mintarajziskola növendéke lett. Itt már megmutatkozott tehetsége, első éves korában pályadíjat nyert egy asztal intarzia tervvel. 1886-ban tette le az érettségi vizsgát, egyidejűleg középiskolai rajztanári képesítést is szerzett. Ezután Münchenben, Párizsban, Londonban folytatott festészeti tanulmányokat.

Első önálló tájképiállítását 1888-ban rendezte. A favágók című képét a Képzőművészeti Társulat megvásárolta. 1890-ben a fővárosi Iparrajziskola tanára lett. Itt fordult egyre inkább az iparművészet felé. 1895-ben egy évre ismét külföldre utazott, és főleg Münchenben a művészi sokszorosítás különböző technikáit sajátította el. Visszatérve, sógora társaságában sokszorosító vállalatot alapított, amely azonban csak néhány hónapig volt működőképes, így a vállalkozás bukásának anyagi következményeit

szinte haláláig viselnie kellett.

Folytatás a 2. oldalon

A magyar szecesszió mestere

Folytatás az 1. oldalról
Iparművészeti tervei a Mintalapokban és a Magyar Iparművészetben jelentek meg, és egyre többet szerepelt bútór-, szőnyeg- és ékszertervezőként az Iparművészeti Társulat kiállításain. Bútorain a magyar népművészet motívumkincse mellett a szecesszió nemzetközi áramlatainak – a francia-belga art nouveau, a német Jugendstil, a bécsi Sezession, az angolszász Arts & Crafts – hatása is megfigyelhető.

Később az agyagművesség felé fordulva kitanulta a fazekasmesterséget, a korongozást, a mázak

készítését és égetését. Mázaz kerámiai nagy sikert arattak az 1899-1900-as iparművészeti kiállításokon. Új patinázó és új zománcoló eljárást talált föl. Az előbbi szabadalmát a berlini Gladenbeck cég megvásárolta, a zománcoló eljárást már nem tudta szabadalmaztatni. Az Iparművészeti Társulat megbízásából ő rendezte az 1902. évi torinói kiállítás magyar iparművészeti csoportját, s 1903-ban ugyancsak a társulat felkérésére a budapesti lakásberendezési kiállítást. Ebben az évben vették fel az Erzsébet szabadkőműves páholyba. Munkáival részt vett a

párizsi (1900), a torinói (1902), a st. louis-i (1904) világi kiállításokon, sőt az utóbbi rendezéséhez 1904-ben feleségével New Yorkba költözött. Számos megbízást kapott itt, s ezért szabadságát meghosszabbítva bútorokat, üvegfestményeket, mozaik díszítéseket tervezett, s grafikai munkákkal foglalkozott, egyéb, új technikákkal kísérletezett.

1906 tavaszán a magyar kormány ösztöndíjával Mexikóba utazott, hogy a prekolumbiánus indián kerámia emlékeit tanulmányozza. Közép-Amerikában is az ősmagyar művészet emlékeit kereste, és a feltételezett magyar-taraszki (közép-amerikai indián népcsoport) nyelvokonságot kutatta. Négy hónapig tartózkodott ott, közben sárgaláz-művének megbetegedett. Később Japánba utazott, és egy hónapot töltött Jokohamában és Tokióban. Hazafelé jövet Bombaiban ismét sárgalázba esett, és 6 napos agónia után 1907. május 25-én meghalt.

Az 1897-ben alapított Magyar Iparművészet című folyóirat folyamatosan hírt adott Horti munkásságáról. A lapban megjelent nekrológ így méltatta: „Vannak csillagok, amelyek rég le-tűntek, fényük azonban a mérhetetlen távolságban még emberöltők múlva is tündöklőn ragyog. Horti Pál életének csillaga is távol tőlünk hanyatlott le, deli alakját messze idegenben ásott sír zárja magába. Lángoló lelke azonban a síron túl is tovább él s köz-tünk marad. Fényes pályá-jának tündöklő példája ezután is világítani fog mindazoknak, akik önzetle-nül hevülnek művészetünk javáért; főleg azonban azoknak, akik erejüket és tehetségüket iparművésze-tünknek szentelik s ennek tartós virágzásáért küzde-nek.”

Horti Pál kiemelkedő életművének csak töredéke maradt fenn, az Iparművészeti Múzeum több alkotását őrzi. Hagyatékának egy része Kecskemétre került. Kerámiait az épület felújítása után – ősztől – a Cifrapalota dísztermében lehet majd megtekinteni.

(Összeállította:
Varga Géza)

Horti Pál kerámiai a Kecskeméti Képtár gyűjteményéből

Kecskemét város nagy öregje

75 éve, 1940. június 28-án – 95 éves korában – hunyt el Balásfalvi Kiss Ferenc bíró, kormányfőtanácsos, főispán. Hosszú és hihetetlenül gazdag élete során megélte az 1848-as forradalmat és szabadságharcot, a gyászos emlékü kiegészzt, a kecskeméti nagy földrendést, az I. világháborút, Trianont és még a II. világháborúba való hadba lépésünket is. 1919 augusztusában, az ország egyik legdrámaibb, legszomorúbb és legelkeseredet-

tebb időszakában, felkérésre töltötte be és vállalta el a főispáni teendőket.

Balásfalvi Kiss Ferenc Kecskeméten született 1845. szeptember 2-án. Iskoláit szülővárosában végezte, majd a család számtalan férfi tagjához hasonlóan a Jogakadémiára került. Ügyvédi diplomáját Pesten szerezte meg, ahol mindjárt meg is választották Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye esküdtjévé. Két évvel később, 1870-ben a vármegye szolgabírá-

ja lett. 1872-ben hazakerült szülővárosába, és előbb a kecskeméti járásbíróvá, majd 9 évvel később a helyi törvényszék bírájává nevezték ki. 1894. március 10-én a magyar királyi ítélőtábla bírása megtisztelő címet érdemelte ki. 65 éves koráig - 1910-ig - működött mint tanácselnök. Közéleti tevékenységét azonban nem függesztette fel még ezután sem. Nyugalmazott táblabíróként lett a Hadigondozó Népiroda vezetője, amelyet az I. világháborús esemé-

nyek kényszerítő hatására hoztak létre.

A birtokán gazdálkodó Kiss Ferencet még 74 éves korában is „előrángatták”. Személyében látták azt a biztosítékot, aki egyedül képes Kecskemét város polgárait az országot lerohant románokkal tárgyalóképes helyzetbe teremteni. Az antant csapatok részeként az első – kirúszozott szájú román tiszt vezette – oláh lovas járőrök augusztus 3-án „besétáltak” a városba. A megszálló román csapatok tábornokának

Írói szárnypróbálgatását kecskeméti diákként kezdte

100 Baksay Sándor tanár, református püspök, író, költő, műfordító 1832. augusztus 1-én született a Baranya megyei Nagypeterden a helyi református iskolamester fiaként. 1939-től a csurgói iskolában tanult, már kisdíakként is papnak készült. 1847-ben Kecskeméten kezdte meg református teológiai tanulmányait, vizsgáit 1855-ben és 1858-ban tette le, 1858-ban pap-pá szentelték.

Közben tanítóskodott, 1850-55 között Kecskeméten a bölcsészettörténet segédtanára, 1855-től 1862-ig a kiskunhalasi gimnázium tanára volt. Papi szolgálatát 1862-ben Érsekcsanádön kezdte meg, 1866-ban a népes kunszentmiklósi gyülekezet hívta meg lelkipásztorának. 1870-ben a solti református egyházmegye alesperesévé, 1878-ban főesperesévé választották. 1904-ben a dunamelléki református egyházkerület püspöke lett. Református püspökként felújította a kunszentmiklósi református templomot, kialakította a három timpanonos bejáratot, a mai formájában építtette újjá a toronysisakot, kiköveztette a

templom környékét, és új orgonát hozatott. Nevéhez fűződik a jelenlegi kunszentmiklósi klasszicista parókia kialakítása is, amelyet a helyi patakról, trefás görögösen Bakerionnak nevezett.

Írói szárnypróbálgatását kecskeméti diákként, a Korány című diáklap szerkesztésével kezdte, s kiskunhalasi tanárként a Ballagi Mór által szerkesztett Házi Kincstárban megjelentetett versekkel és elbeszélésekkel folytatta. Az 1860-as években a Keresztén család című lapban megjelent elbeszéléseinek egyik legcsiszoltabb gyöngye, a Patak banya, amely később, 1887-ben a Gyalogösvény című elbeszéléskötetében is helyet kapott.

Az irodalmi közélet akkor figyelt fel először a nevére, amikor 1865 decemberében Lucanus Pharsaliájának remek fordításáért elnyerte az Akadémia 133 aranyas pályadíját. A Vasárnapi Újságba, többnyire a szerkesztő nógatasára, írt elbeszélései színes nyelvezetükkel keltették fel az olvasók figyelmét. Idillikus hangulatot árasztó, a társadalmi konfliktusokat feloldó, népies szólásokkal és

fordulatokkal tűzdelt műveiben főként a Kiskunság kálvinista falvainak életét ábrázolta. Írásai sajátos parókiatörténetek, stílusa ráérősen terjedelmes, a romantikus beszélyhez hasonlít. A baranyai és a kiskunsági népeletet tárgyaló néprajzi tanulmányai forrásértékűek, sőt elbeszélései is színes, eleven etnográfiai leírásokban gazdagok. Lefordította még Homérosz Iliászát és Odüsszeiájának első kilenc énekét. A hexameter helyett a magyar hangzáshoz jobban igazodó rimes tizenkettesekben írt Iliász-fordítása nagy vitát kavart a korabeli irodalmi körökben.

Nagyobb elbeszéléseit (Csudálatos történet, Jobb kezem, Jáhel stb.) a Gyalogösvény és a Szederindák című kötetekben gyűjtötte össze. 1899-ben jelent meg a mohácsi vész idején játszódó Dáma című történelmi regénye. 1907-ben a Magyar Regényírók Képes Kiadása sorozat 37. kötetében közzétett Pusztai találkozás és Patak banya című elbeszélései elé Mikszáth Kálmán írt méltatást.

A Kisfaludy Társaság 1872-ben választotta tagjai közé. 1884-ben a Magyar

Tudományos Akadémia levelező, 1903-ban rendes tagja lett. 1908-tól a főrendiház tagja, 1909-ben a genfi egyetem díszdoktora. 1912-ben, 80. születésnapján, a király a Ferenc József-rend nagykeresztjével tüntette ki.

100 éve, 1915. június 18-án, 82 éves korában halt meg Kunszentmiklóson, ahol a református Öregtemetőben nyugszik. Püspöki székhelyén fontos szerepet játszott abban, hogy az 1679-ben indult református iskola megmaradhasson. Ma is az ő nevét viseli a kunszentmiklósi Református Gimnázium és Általános Iskola.

Baksay Sándor

felszólítására 1919. augusztus 14-én a főispáni teendők ellátására, az idegen hatalommal való tárgyalások lebonyolítására a város balásfalvi Kiss Ferencet kérte fel, még mielőtt a románok a maguk emberét ültették volna a kecskeméti nyakába. A „veterán” Kiss Ferenc ezekben a nehéz hónapokban 62 napig volt főispán. Tisztségét 1919. október 15-ével adta át a magyar királyi kormány által megbízott Zsitvay Tibor kormánybiztos főispánnak. Néhány héttel később, 1919. december 19-én havi ülésükön Kecskemét vezetői köszönetet mondtak

neki. „Balásfalvi Kiss Ferenc úr a bizottsági közgyűlés meggyőződése szerint is kizárólag városunk és hazánk érdekeinek tett szolgálatot akkor, amikor ezt a szerepet az akkori nehéz viszonyok között elvállalta és azt oly módon gyakorolta mindvégig, hogy városunk a román megszállás terheit más országrészekhez hasonlítva, aránylag könnyebben viselte el. S ezen munkája közben is tapintatos, megértő polgárnak és kifogástalan hazafinak bizonyult. Ezért a bizottsági közgyűlés balásfalvi Kiss Ferenc úrnak hazafias köszönetét és háláját fejezi ki.”

Balásfalvi Kiss Ferenc még 1920 után sem vonult teljesen vissza a közéletből. Hosszú éveken át tagja maradt a város törvényha-

tósági bizottságának, és a Horthy Miklós kormányzót Koháry-pusztán sokszor vendégül látó vadásztársaság elnöki tisztét is ellátta.

Kecskemét város nagy örege nyugalmazott kormányfőtanácsosként még megélte a II. világháborúba való hadba lépé-

sünket, amikor 95 éves korában, 1940. június 28-án szülővárosában visszaadta lelkét teremtnének.

Balásfalvi Kiss Ferenc

Kecskemétiak az első isonzói csatában

100 éve, **1915. június 23. és július 7. között zajlott az első világháború egyik legnagyobb ütközete, az első isonzói csata.** Olaszország - felbontva a Németországgal és az Osztrák-Magyar Monarchiával kötött hármasszövetséget - az antant (Franciaország, Nagy-Britannia és Oroszország) oldalán lépett be a háborúba. 1915. május 23-án hadat üzent a Monarchiának, majd támadást indított ellene északon, a közös határnál. Olaszország területi igényeinek kielégítését remélte, amellyel az antant hatalmak kecsgették az 1915. április 26-án aláírt londoni egyezményben. Az olasz csapatok a gyors győzelemben bíztak, nem számítottak arra, hogy a Monarchia seregei visszaverik támadásaikat. Több évig tartó állóháború bontakozott ki. A Tiroltól az Adriai-tengerig húzódó frontvonal leghevesebb ütközeteinek helyszíne a Karszt-fennsík nyugati részén, a mai Szlovénia területén, a magyar

köznyelvben csak „Doberdóként” emlegetett Doberdó-fennsík, valamint az Isonzó (szlovénul Soca) folyó völgye volt, ahol összesen 12 csatára került sor 1915. június 23. és 1917. november 9. között.

Az isonzói ütközetek előtt a térségben állomásozó hat monarchiabeli hadosztály hozzávetőleg fele magyar katonákból állt, az olasz hadüzenet után a térségbe irányították a magyar VII. hadtestet (főként alföldi csapatokat), a XV. és a XVI. hadtestet (5 hadosztályt) a szerb határról, a keleti hadszíntérről másfél osztrák hadosztályt, továbbá a németek egy bajor hadosztályt küldtek a nyugati frontról. Összesen 220 ezer puskányi haderőt (ebből azonban csaknem 100 ezer fő volt a várak és erődök őrsége) állítottak fel az olasz határon Jenő főherceg vezetésével.

Az 1915. június 23-án kezdődő első isonzói csatában az olasz sereg a Doberdó-fennsíkon és a görzi (ma Gorizia, olasz város) hídfőnél, míg egy másik a

tolmeini (ma Tolmin, szlovén város) hídfőnél indított támadást, céljuk Trieszt elfoglalása volt. Nehéztüzérségük napokon át lőtte a frontvonalat, majd megindult a gyalogság rohama. A Monarchia erőinek a kétszeres túlerő ellenére sikerült az olasz hadsereget megállítani, csapataik előnyös pozícióban harcoltak, július első napjaiban újabb két hadosztállyal erősödtek, és a szögesdrótakadályok, a nehéz sziklás terep lelassította az ellenfelet. Végül július 7-én az olaszok leállították a támadást, sikerként a tolmeini hídfő egy pontját (Kolowrat-hegy) és a Bovec város körüli magaslatok egy részének (Krn-hegység) elfoglalását könyvelhették el. Veszteségük 16 ezer fő, a Monarchia vesztesége 10 ezer fő volt. A VII. magyar hadtestet a Krn mellől az Isonzó-vonalra helyezték át, így a csata végén részt vettek a Doberdó-fennsík védelmében. Az 1917. október 24-én kezdődött utolsó (12.) csatában a Monarchia főként magyar

alakulatai a német egységekkel Caporettonál szétverték az olasz alakulatokat, amelyek egészen a Piave folyóig menekültek.

Az, hogy a gyors antantgyőzelembe vetett illúziók megghiúsultak, részben betudható a 6. hegyidandár alárendeltségében harcoló, elsősorban kecskeméti fiatalokból álló 38/III. zászlóaljnak. Sándor István polgármester adatai szerint Finta Sándor első világháborús emlékműve 1915-ben Kecskemét 66 800 lakosából 9159 állt fegyverben, 1189 volt besorozva és 1362 teljesített hadimunkát. A kecskeméti hadkötelesek nagy része az 1725-ben III. Károly által alapított 38. császári és királyi Mollinary gyalogezredben szolgált. Az ezred 38/III-as zászlóalja júniustól szeptemberig a Doberdó-fennsíkon résztvett az I. isonzói csatában. Az arcvonalba beekelődtött Bologna, Siena, Cagliari dandárok támadásait Redipuglia és Polazzo között az Inselt őrnagy vezette zászlóalj ellentámadása visszavetette. Az ellenállás erejét még az olasz hadtörténeti munkák is elismerték. Ugyanez történt a II. isonzói csatában is, ahol szintén sikerült visszaverni az olasz tömegrohamokat.

A 38-as ezred számára sok gyűjtést szervező Héjjas Mihály, a Kecskeméti Pinceszövetkezet elnöke Roveretonál elesett és Casstel Danteban örök nyugalomra helyezett fia, Héjjas Mihály és az ismeretlen helyen hősi halált haltak tiszteletére emlékszobrot és emlékművet állított a kecskeméti református temetőben. A műalkotást a türkevei származású Finta Sándor készítette el Héjjas Mihály megrendelésére. A szobor a hős katonás jelentkezését ábrázolja a mennyországban.

Harcéltre induló

kecskeméti 38-as (Mollinary) bakák

Finta Sándor első világháborús emlékműve

VALLOMÁSOK

Dr. Iványosi Szabó András geológus

Folytatás az 1. oldalról
„Kiterjedt, nagy rokonsággal rendelkező, tősgyökeres kecskeméti családból származom. Őseim gazdálkodók voltak, apai nagyapám azonban – első generációs értelmiségiként – már ügyvéd lett. Édesapám is jogi végzettséget szerzett, de ő városi alkalmazottként dolgozott. 1942-ben, miközben ő Ukrajnában, a fronton harcolt, itthon Kecskemét aljegyzőjévé választották. A háború után, mivel az állampártba nem akart belépni, elbocsájtották, és statisztikusként egy nagy megyei vállalatnál kapott munkát. 1956-ban a Munkástanács elnöke lett, emiatt a forradalom bukása után kertészeti segédmunkásként ismét újra kellett kezdenie az életét, végül főkönyvelőként ment nyugdíjba. Édesanyám pénzügyi vonalon dolgozott, egy ideig banki tisztviselő volt, majd a VOLÁN beruházásait felügyelte. Mindketten művészetpártolók voltak, a Városi Dalárdában együtt énekeltek, ott ismerték meg egymást.

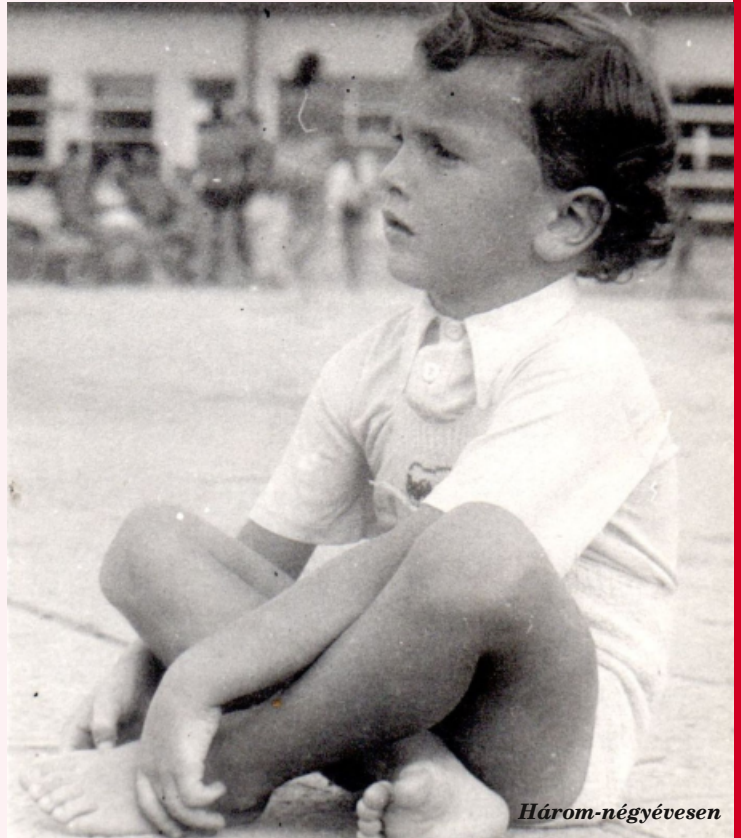
Két gyermekük közül én vagyok az idősebb. Kecskemét kiürítése miatt 1944 októberében a városházi dolgozókkal együtt szüleim is elhagyták Kecskemétet, így 1945 júniusában a bajorországi Eichendorfban születtem meg. 1945 karácsonyán már visszatértünk a híros városba, László öcsém itt született. Ő agrármérnök lett, sajnos, két éve elhunyt. Szüleim szép kort értek meg, nyolcvanas éveik derekán mentek el.

A kecskeméti városi folklór jóvoltából »Don-kanyar«-ként emlegetett utca végén, a szalagház helyén, a Katona József Gimnázium épületével szemben gyerekeskedtem. A környékbeli suhancokkal napestig fociztunk vagy fejteltünk a szomszédos tereken. A későbbi Béke téri iskola előtt épített, de félbehagyott és lebontott fogadalmi templom romjainál pedig jobb »háborúzási« helyszínt nem is lehetett volna elképzelni. Persze gyerekként föl sem fogtuk a rombolás mögött megbúvó politikai terror mocskát, arroganciáját.

Tanulmányaimat a Hosszú utcai iskolában kezdtem meg, azután a Czollner térre is jártam néhány évet, míg a hetedik és a nyolcadik osztályt az akkor indult Béke téri iskolában jártam ki. Első tanítónőmre, a búbajos Homoki Nagy Rózsára nagy

szeretettel emlékezem vissza, de a mindig erélyes Hatvani Pált is kedveltem. Róla csak később tudtam meg, hogy a háború előtt a városi cserkészlet egyik vezetőjeként is dolgozott, katonásan szigorú alkata nem volt tehát véletlen.

Folytatás a 6. oldalon

Három-négyévesen

Szüleimmel és öcsémmel

VALLOMÁSOK

Dr. Iványosi Szabó András geológus

Folytatás az 5. oldalról
Később a Béke téri iskola biológia-földrajz szakos tanára, Bölcs István volt rám nagy hatással, ő szeretett meg velem a természetet. Igaz, a világ szépségeire már korábban is rácsodálkoztam, hiszen volt tanványunk Nyárlőrincen. Gyakran kirándultunk a családdal a budai hegyekbe is, de a természethez való életre szóló elköteleződést neki köszönhetem. Akkori matematikatanáromnak, Balogh Gyulának is sokat köszönhetek, a szintén határozott alkatú pedagógus gyakran mondta nekünk,

hogy »Soha nem adhatod föl, akármi is történik veled!« Ezt az egyébként a szüleimtől kapott életszemléletet ő erősítette meg bennem.

A Katona József Gimnáziumban is kiváló tanárok vettek körül: Mester Barna, Gyenes Tibor, Lakos Imre, Adamik Ferenc, Székér Endre, Bóka József, Kiss István, Hadi István és még sorolhatnám. Összetartó osztály voltunk, ma is tudunk egymásnak örülni. Évente szoktunk találkozni, mindig fokozott várakozással szervezem ezeket a baráti beszélgetéseket. Szinte

valamennyien felsőfokú végzettséget szereztünk, egy-két kivétellel mindenki beletalált a maga által elképzelt életbe. Tanulás mellett sokat sportoltunk. Én az akkori magyar vívósikerek hatására belekóstoltam a kardvívásba is, de elsősorban az atlétika vonzott és középtávfutásban értem el értékelhető eredményeket. 800 és 1000 méteren országos negyedik lettem a középiskolai bajnokságokon, a váltóval érmes helyezést is elértem.

Hétvégeente biológiatanárral, Urbán Sándorral sokat jártunk ki a Kecskemét közeli erdőkre, mocsaras rétekre, gyakran madarásztunk Fülöpházán, vagy túráztunk a természetjárókkal. Ezek a túrák is közrejátszhattak abban, hogy negyedik gimnazistaként már biztosan tudtam: felnőtt korban is a természettel kell majd foglalkoznom! S bár nem tanárnak készültem – inkább befogadó alkat vagyok, semmint továbbadó –, érettségi után Szegedre, a JATE biológia-földrajz szakára

jelentkeztem, sikerrel. Abban az időben lépett a hazai szénhidrogén-kutatás a legeredményesebb korszakába, ezért a szegedi egyetemen ismét beindult a geológusképzés. Így hát biológia helyett harmadikban én is geológiára szakosodtam. Sűrített menetben folyt az oktatás, hiszen három év alatt öt év anyagát sajátítottuk el. Csupán négyen tanultunk ezen a szakon, kiváló professzoraink – például a Kolozsvárról Szegedre menekült Kossuth-díjas mineralógus, Koch Sándor – szinte mindent tudtak rólunk. Ennek a közvetlen kapcsolatnak is köszönhető, hogy nemcsak a bányászatra orientált, hanem a világ természeti értékeit megbecsülő és ekként talán szélesebb látókörű geológusok lettünk.

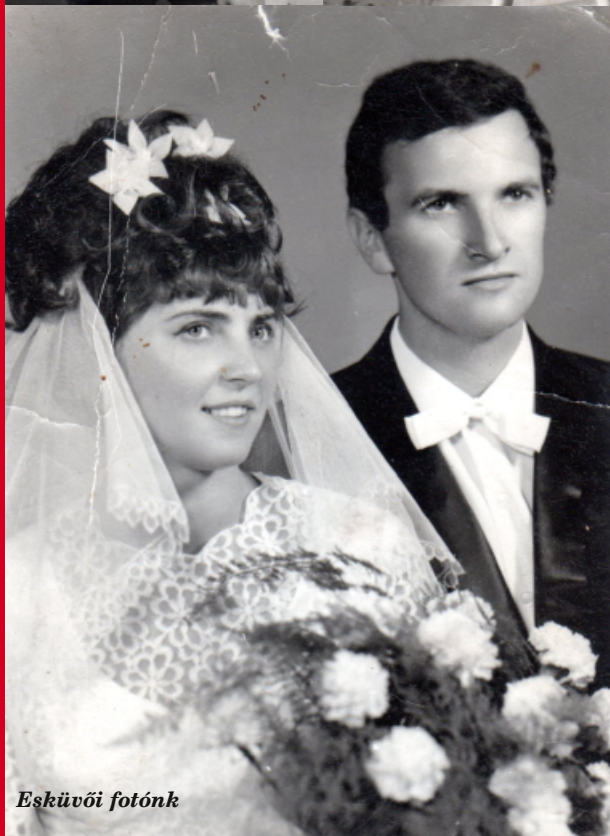
Feleségemet, Szalay Ibo-lyát is ezekben az években ismertem meg, ő biológia-földrajz szakon évfolyamtársam volt. Az egyetem befejezése utáni évben nem tudtunk egy településen elhelyezkedni, ezalatt én a fővárosban és Szolnokon a Magyar Állami Földtani Intézet Síkvidéki Osztályán gyakornokoskodtam.

Általános iskolásként

Gimnazista koromban, Tiszaugon

Esküvői fotónk

Kecskemét Város Környezetvédelméért Díját Katona László polgármestertől vettem át

1969-ben azután Kecskeméten mindketten kaptunk állást. Összeházasodtunk és immár közel ötven éve sok örömet átélve együtt vagyunk. Párom középiskolai tanárként dolgozott több évtizeden át, 2000-ben Kecskemét Városért Oktatási Díjjal tüntették ki. Két gyermekünk született. Judit fogorvos, Dorka jogász lett. Családjaikban öt egészséges, nyílt eszű és bennünket is vidámító unokát nevelnek.

Kecskemétre kerülve előbb a Duna-Tisza-közi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet tudományos segédmunkatársa voltam talajtani szakterületen, az ott töltött két év az agráriumra adott rálátást. 1971-ben átcsábítottak a KSH megyei szervezetéhez, ahol elsősorban település-földrajzi és demográfiai kérdésekkel foglalkoztam. Idegenforgalmi tanulmányokat is írtam. Egy Tiszakécskén tartott turisztikai értekezletről stoppal akartam hazajönni, és a rendezvény egyik résztvevője, dr. Tóth Károly vett föl. A további életemet meghatározó találkozás volt ez, talán a Gondviselés rendezte így, mert útítársam, a Kiskunsági Nemzeti Park

későbbi igazgatója beszélgetés közben fölvetette: legyen az épp akkor alakuló intézmény munkatársa. Ennél jobbat nem is ajánlhatott volna! Igent mondtam, így lettem a KNP alapító tagja, és 1975-től 2006-ig ott dolgoztam. Büszke vagyok arra, hogy részt vehettem a nemzeti park területi gyarapításában, fejlesztésében, védett természeti területek létrehozásában, az ex lege és a Natura 2000 területek kijelölésében és arra is, hogy kezdeményezésemre épült föl Kecskeméten a Természet Háza.

A '80-as évek végének politikai pezsgése engem is magával ragadott, az MDF akkori célkitűzései álltak közel hozzám. Azután az önkormányzatiság ügye is »megsuhintott«, és 1990-ben elindultam a helyi választásokon. Máriaváros lakójának bizalmát elnyerve vettem részt a következő négy évben a közgyűlés munkájában. Később, 2006 és 2010 között ismét a képviselő-testület tagja lettem, ebben a ciklusban Kecskemét alpolgármesterévé is választottak. Eléggé mozgalmas időszaka volt ez életemnek. Általános alpolgármesterként hozzám

tartozott a városrendezés, a településtervezés- és rendezés, illetve az utolsó két évben a városüzemeltetés önkormányzati felügyelete is. Kiemelkedő városfejlesztési folyamatok elindításának – például a Rákóczi út revitalizációja, a piac korszerűsítése és a most beérő nagy közlekedési programok előkészítése – lehettem részese. A túl sok közszereplés azonban alkatilag távol állt tőlem. A folytatást ezért 2010-ben már nem vállaltam.

Azóta levegősebb az élet körülöttem, a napi időbeosztásom sokkal kötetlenebb. Immár nyugdíjasként a közgyűlés különböző bizottságai munkájának továbbra is részese lehetek – a Városrendezési és

Városüzemeltetési Bizottság, illetve a Határon Túli Magyar Kapcsolatok Munkacsoport tagja, a Településrendezési Munkacsoport elnöke vagyok –, és több mint egy tucat civil szervezet életében is részt veszek. Alkalmanként egykori kollégáim tanulmányainak kiadásában segédkezem. Öröm számomra, hogy végre megjelent a KNP elmúlt 40 éves történetét összefoglaló vaskos kötet, amelynek szerkesztője és egyik szerzője is vagyok. Manapság, amikor több időm jut a családra, azután olvasásra, testmozgásra, kertészkedésre, utazásokra, jól érzem magam a bőrömben, s derűsen fogadok minden új napot.”

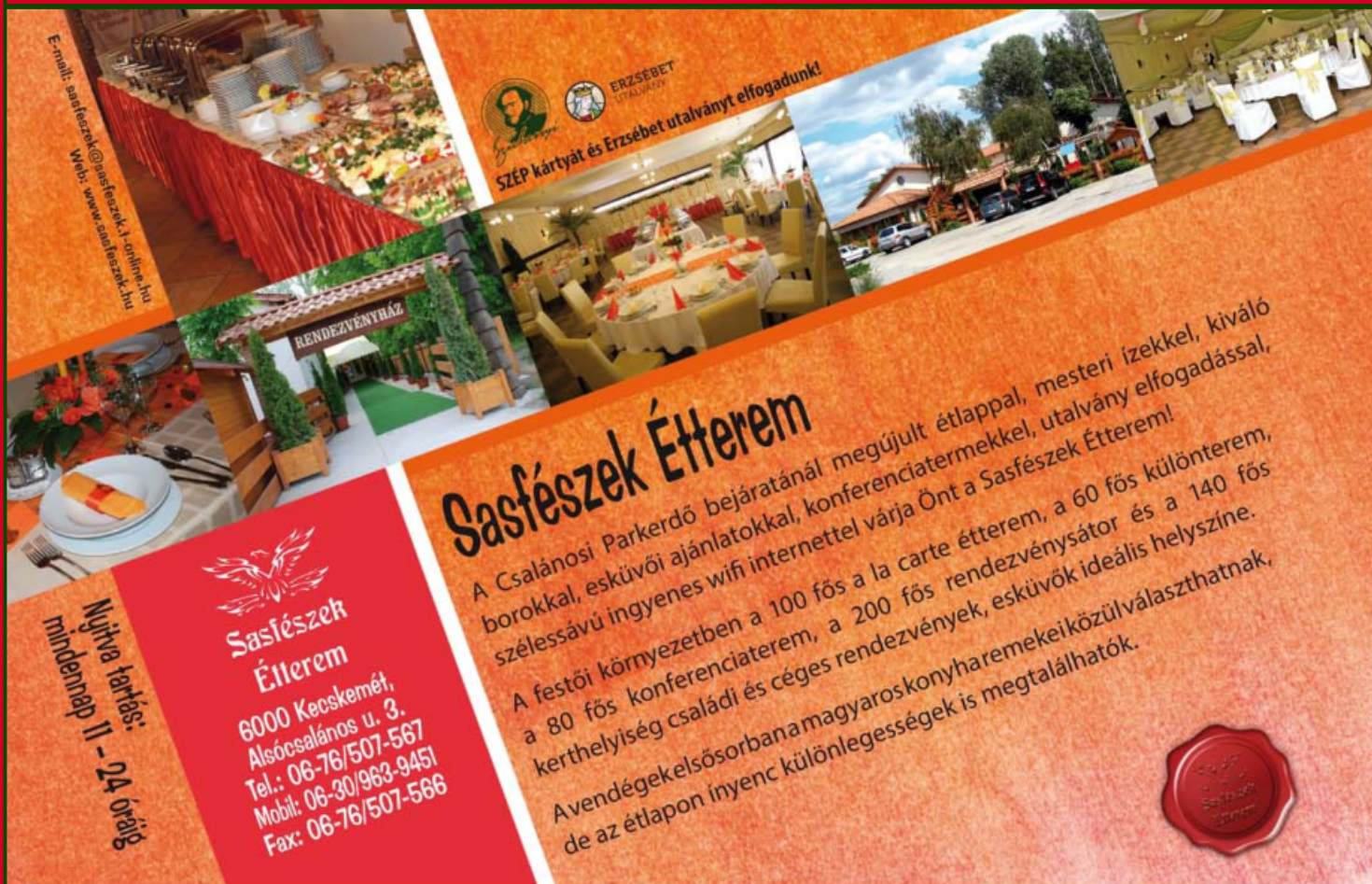

Nyugdíjasként a kirándulásokra is egyre több időt tudok fordítani

Feleséggel és unokáimmal

TÁMOGATÓINK

E-mail: sasfeszek@sasfeszek.hu
Web: www.sasfeszek.hu

ERZSEBET
UTALVÁNY

SZÉP kártyát és Erzsébet utalványt elfogadunk!

Sasfészek Étterem

A Csalánosi Parkerdő bejáratánál megújult étlappal, mesteri ízekkel, kiváló borokkal, esküvői ajánlatokkal, konferenciatermekkel, utalvány elfogadással, szélessávú ingyenes wifi internettel várja Önt a Sasfészek Étterem!

A festői környezetben a 100 fős a la carte étterem, a 60 fős különterem, a 80 fős konferenciaterem, a 200 fős rendezvénysátor és a 140 fős kerthelyiség családi és céges rendezvények, esküvők ideális helyszíne.

Avendégekelsősorban a magyaroskonyharemekelközül választhatnak, de az étlapon inycnc különlegességek is megtalálhatók.

Nyitva tartás:
mindennap 11 - 24 óráig

Sasfészek
Étterem
6000 Kecskemét,
Alsócsalános u. 3.
Tel.: 06-76/507-567
Mobil: 06-30/963-9451
Fax: 06-76/507-566

MOTORFELÚJÍTÁS FELSŐFOKON

Magyarország legrégebben, 1932 óta működő gépműhelye, ahol egyedülálló, 7x-es garanciát biztosítanak az ügyfeleknek.

A Kft. fő profilja:

- mai és oldtimer motorok felújítása
- hengerfej- vagy turbófeltöltő felújítása
- dugattyúszelep, szelepvezető és motorikus alkatrészek gyártása

MOTORENSPEZIALIST

NGM Motorfelújító Kft.

6000 Kecskemét, Fecske utca 5. • Tel.: 76/320-825; 30/251-5252 • Fax: 76/508-059 • Email: ugyfelszolgalat@kolben.hu

Források: *Ifj. Gyergyádesz László: „A földnek szíve van” - Tizenöt éves a Kecskeméti Képtár *Károlyfalvi József: Kecskemét az első világháború és a forradalmak korában (1914-1920) *Ki Kicsoda Kecskeméten *Magyar Életrajzi Lexikon *Magyar Iparművészet, 1907 *MTVA Sajtó- és Fotóarchívum *Vasárnapi Újság *vitész Tiszaugi-Szabó Tamás: Ismét Kecskeméti személyek, kecskeméti történetek és egyéb krónikák